

den, der frembragte Kvindesagens Pionerer, og trods hendes gentagne Bevidnelse af den dybeste Veneration og Sympati, sin dybeste Agtelse for disse Kvindesagens Forkæmpersker, »der frivillig har paataget sig det største Martyrium, en Kvinde kan faa at bære — Latterligheds«, saa føler man dog gennem hele Bogen, at hendes Hjerte er koldt overfor dem. Og maa være det. Thi for hende er de Resultater, Kvinderne har naaet i Kraft af selve Samfundsudviklingen: Adgangen til Arbejdsmarkedet og Stemmeretten, langt værdifuldere end de, som er naaet i Kraft af Kvindernes Kamp mod Underkuelse, Kamp for den absolute Ligestilling med Mændene — navnlig indenfor Familien. Da det langt om længe gik op for Kvindesagens Forkæmpere, at Udviklingen »ogsaa havde stedt Hjemmenes Kvinder i Nød, fik deres Forslag til at hjælpe dem ofte Karakteren af Panikforslag.«

Fru Undset ser intet værdifuldt Fremskridt i den unge Piges næsten ubegrænset frie Stilling i Omgangslivet. Hun siger et Sted om Kvindesagens Forkæmpere, at de har nøjedes med at føre en Gevinstkonto, men glemt at registrere Tabene. Paa dette Omraade opvejer det, der vindes, i hendes Øjne, ingenlunde det, der tabes. Det samme gælder hendes Standpunkt overfor de nye Ægteskabslove, som er gennemført i Norge, og hvis Gennemførelse vi rimeligvis herhjemme staar umiddelbart overfor.

Flere af Bogens Afsnit er stærkt polemiske, hvad der forlener dem med et Liv og en Farve, som gør denne ret tungt skrevne Bog lettere læselig. Den hele Bog giver et psykologisk set interessant og sikkert tro Spejlbillede af de Følelser og Tanker, der bevæger sig i en konservativt anlagt i den moderne Udvikling dybt og inderligt medlevende Kvindesjæl, der endnu ikke er naaet til nogen virkelig samlet og afklaret Livsopfattelse.

Til de sikkert mange, der selv lever og lider og kæmper som Forfatterinden, være den varmt anbefalet.

K. H.

Kollegahjælpen.

I al Stillehed er Kollegahjælpen vokset til at blive en omfattende Hjelpeaktion fra hele Skandinavien.

I hvert af Landene er det Organisationerne eller Foreningerne, som bærer Sagen frem. De enkelte Organisationer opfordrer deres Medlemmer til enten at tegne sig for en Kollega, som saa hjælpes med Penge eller Pakker, eller at indbetale et Beløb, som Organisationerne indsamler og overgiver Kollegahjælperens Hovedkomité til Indkøb af Fødevarer eller til anden Hjælp for en Kollega-Organisation i Udlandet.

I Norge er Indsamlingen af Penge allerede naaet op til nær ved en Million Kroner.

I Sverige har foreløbig Officerer, Barberer, Tandlæger og Kontorister sat en Indsamling i Gang, men der udsendes et Opraab til Organisationerne undertegnet af Repræsentanter for langt flere Foreninger.

I Danmark har foruden de tidligere nævnte Organisationer følgende tiltraadt Plamen: Dansk Forfatterforening, den danske Dyrlægeforening, Danske Dramatikeres Forbund, Københavns Kommunalforening, Dansk Kvindesamfund, Københavns Kommunalærerindeforening, Grossererforeningens Komité, Danmarks Realskoleforening, Københavns Kommunalærerforening og Centralforeningen for Universitetets og de øvrige højere Læresteders Embedsmænd.

Danske Kvinders Nationalraad har indrettet et Kontor Studiestræde 49, 2. Sal, aabent 2—3, hvor Kvinder af alle Stænder kan henvende sig og tegne sig for en Kollega eller indbetale Pengehjælp.

Der er iøvrigt af flere Organisationer sat en omfattende Virksomhed i Gang gennem særlige Udvalg, som mundtlig og skriftlig henvender sig til de enkelte Medlemmer. Men det vilde være meget ønskeligt om alle Organisationer, som ønsker at være med i Hjelpearbejdet, vil benytte disse Dage, inden Varetransporterne begynder, og inden Forretningsgangen med Udlandet er blevet endeligt fastnet, til at sætte en kraftig Agitation i Gang blandt sine Medlemmer. Ved Henvendelse til Kollegahjælperens Hovedkontor i Badstuestræde 17, Tlf. Byen 1385 y, aabent 10—4, vil enhver Organisation kunne faa fornøden Oplysning og Vejledning.

Ligeledes vilde det være ønskeligt, om de Organisationer, der endnu maatte ønske at være med, i Hovedstaden og i Provinsen hurtigst muligt vil melde sig. Nu er det paa høje Tid at organisere Hjælpen, og det maa være en Æressag for alle større danske Organisationer at yde deres Bidrag.

Der er selvfølgelig straks efter Sagens Start rettet Henvendelse til de Lande, som man i første Række tænker paa at hjælpe, Belgien, Nordfrankrig, Tyskland og Østrig, og Legationerne har med hjertelig Tak modtaget Meddelelsen om den paatænkte Hjelpeaktion.

Hvorfor Kvinder ikke skal have Valgret i Frankrig.

14 Punkter.

(Af en fransk Senator).

I følgende 14 Punkter à la Wilson har en fransk Senator, Bérard, fremsat sine Grunde til, at han mener, at Kvinderne i Frankrig ikke skal have Valgret:

1. Den indeværende Rigsdag har ikke Mandat til at give en saadan Lov.
2. „Landet“ har ikke været spurgt.
3. „Landet“ har stillet sig fjendtligt over for Kvindestemmeretten.
4. Kvinderne vil med Væmmelse skyde Stemmesedlen fra sig — de vil ikke benytte den — den vil ødelægge Familiehvet. (!)
5. Kvindevalgretten vil rumme en dødelig Fare for Republikken.
6. Frankrigs Helte (kvindl.), der har opført sig saa ypperligt under Krig, ønsker ingen Belønning.
7. Kun en Haandfuld uorganiserede Kvindesagstilhængere ønsker Valgretten.
8. Parlamentet behøver ikke Kvinders Medvirken for at kunne vedtage Love om Sundhedsforholdene eller om Børnenes Beskyttelse.
9. Kvinden, der er Manden underordnet, er kun skabt for Hjem og Familie. Hun er Følelsesvæsen og ikke Fornuftvæsen og derfor ude af Stand til at give sig i Kast med det politiske Liv.
10. Frankrig bryder sig ikke om at vide, om Snese af Millioner Kvinder stemmer i Hovedparten af de øvrige Lande, og om deres Stemmegivning har ført til lykkelige Resultater.